

оскільки направлені на попередження та запобігання порушень правових норм в банківській сфері.

Наостанок зазначимо, що підстави, порядок використання та застосування відповідних організаційних заходів вимагає належного правового регулювання, створення та удосконалення відповідних правових засад, оскільки вони пов'язані з певними обмеженнями прав та свобод банківської діяльності і саме тому вони потребують подальших наукових розробок, досліджень та уваги науковців.

Список використаних джерел:

1. Про систему гарантування вкладів фізичних осіб: Закон України від 23.02.2012 р. № 1736–19, зі змінами та доповненнями. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4452–17?info=1>
2. Старинський М.В. Характеристика особливостей застосування заходів впливу, що застосовуються до банків за порушення банківського законодавства / М.В. Старинський // Запорізькі правові читання: тези доповідей щорічної Міжнародної наук.-практ. конф. (м. Запоріжжя, 18–19 травня 2006 р.) / Запоріжжя: ЗНУ, 2006. – С. 189–190.
3. Про банки і банківську діяльність: Закон України: наук.-практ. коментар / [за заг. ред. В.С. Стельмаха]. – К.: Ін Юре, 2006. – 520 с.
4. Сучасний тлумачний словник української мови / За заг. ред. д-ра філол. наук, проф. В.В. Дубічинського. – Х.: ШКОЛА, 2008. – 1008 с.
5. Чернадчук В.Д. Заходи впливу Національного банку України за порушення банківського законодавства: поняття та види / В.Д. Чернадчук // Держава та регіони. Сер.: Право. – 2014. – № 2. – С. 38–43. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/drp_2014_2_9.

Паливода Т.В.

*головний спеціаліст – юрисконсульт
відділу правової роботи управління правового забезпечення,
Міністерство культури України*

ПРАВОВА КУЛЬТУРА СТРАТЕГІЇ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ

В сучасних умовах глобалізації та інтеграції, Україні для налагодження міжнародних правових відносин, як з європейськими, так і з азійськими державами, необхідна розробка і реалізація ефективної стратегії розвитку та соціальної стабільності добробуту населення. На основі аналізування даної проблематики, актуальним питанням постає ефективна стратегія розробки та реалізації реформи з децентралізації. Відповідно на всіх етапах даної стратегії децентралізації, правову культуру необхідно враховувати як ключовий чинник розвитку. У зв'язку з цим, з метою сприяння забезпечення високих економічних і соціальних показників розвитку і стабільності від реалізації стратегії децентралізації, пропонуємо узагальнену модель ланцюг – методу децентралізації «влада – повноваження – суспільство».

Етап 1. Стратегія аналізування середовища регіону щодо і таких чинників впливу:

- людський потенціал;

- природні корисні копалини;
- виробничі потужності;
- вітчизняні та іноземні інвестицій;
- політичне середовище;
- географічне розташування;
- рівень злочинності та корупції;
- чисельність релігійних конфесій;
- якість охорони культурної матеріальної та нематеріальної спадщини;
- екологічна безпека;
- та інші показники.

Етап 2. Стратегія управління ланцюг методу децентралізації «влада – повноваження – суспільство»:

- реформа законотворчості децентралізації;
- організування і мотивування відповідальних фахівців за адміністративне управління процесу децентралізації;
- контроль процесу децентралізації.

Етап 3. Стратегія оцінювання показників ефективності від проведення реформи децентралізації:

- час (оперативність)
- інфраструктура регіону;
- науково-технічний прогрес регіону;
- виробничі потужності;
- інвестиційний клімат;
- тривалість життя населення;
- та інші показники.

Правова культура як ключовий чинник у розробці і реалізації стратегії поділяється на правову культуру особистості та правову культуру суспільства.

Так, правова культура особистості необхідна передумова позитивної правосвідомості щодо поваги до права, як засобу регулювання суспільних відносин у гарантуванні основних прав і свобод людини.

Правова культура суспільства має стати гарантом правової держави, яка заснована, зокрема на принципі верховенства права і закону.

Важливо зазначити, що правова культура суспільства безпосередньо залежить від рівня правосвідомості як громадян так і посадових осіб державного апарату, рівнем правового виховання, масштабами і якістю юридичної освіти.

Тому, перш ніж приступати до будь-якої реформи у державі необхідно провести підготовчу роботу, тобто правове виховання з правової культури особистості та суспільства. Форми прояву правового виховання можна застосовувати як:

- правову освіту;
- правову інформацію;
- правову пропаганду;
- юридичну практику;
- самовиховання щодо знань законодавства та переконаності у соціальній корисності законів і підзаконних актів.

При розробці і реалізації стратегії реформи децентралізації необхідно забезпечити гаарантію від двох негативних явищ протистояння правової культури:, таких як: правовий ідеалізм та правовий нігілізм.

Так, ризик правового ідеалізму полягає у перевищенні його ролі у вирішенні всіх суспільних проблем. Можливий прояв ризику у надмірних сподіваннях на те, що тільки шляхом прийняття нового закону чи внесення змін до існуючих законів спроможне вирішити всі проблеми.

Правовий нігілізм може проявитися як ігнорування чи заперечення, негативне ставлення до права, закону в суспільстві в цілому.

Отже, підсумовуючи вищезазначене узагальнене дослідження з проблематики розробки і реалізації стратегії децентралізації та ключового чинника ефективності – правової культури, зазначаємо про актуальність, доцільність, дослідження, вивчення даних питань вченими, практиками фахівцями з психології, права, економіки, державного управління і громадянами, яким не байдужа подальша доля України.

Самочкіна А.В.

студентка,

Полтавський юридичний коледж

Національного юридичного університету

імені Ярослава Мудрого

ІНСТИТУТ ОМБУДСМЕНА: ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ

Основоположним обов'язком державних органів, які функціонують в межах країни є неухильне забезпечення та належна реалізація прав та свобод людини і громадянина. Досягнення даної мети свідчить про високий рівень правої свідомості та правової культури країни. Стаття третя Конституція України закріплює положення, в якому зазначається, що людина, її життя, честь і гідність, недоторканість і безпека є найвищою соціальною цінністю. Та, на жаль, юридичне закріплення прав та свобод не дає стовідсоткових гарантій щодо її реалізації. Зустрічаються непоодинокі випадки насильства, як над окремою людиною, так і над суспільством в цілому. А тому держава повинна створювати комплекс правових заходів, які спрямовані на забезпечення добробуту та безпеки її населення.

Нині в кожній розвинутій країні існує певний механізм захисту прав. Одним із них є інститут парламентського уповноваженого з прав людини, що відомий у світі під назвою «омбудсмен».

Відповідно до визначення, наданого Міжнародною асоціацією юристів, омбудсменом є «служба, передбачена Конституцією або актом законодавчої влади і очолювана незалежною публічною посадовою особою високого рангу, яка відповідальна перед законодавчою владою, отримує скарги від потерпілих на державні органи, службовців і уповноважена проводити розслідування та представляти доповіді».